

Måttsundarn

MÅTTSUNDS INTRESSEFÖRENING

Medlemsblad nr 33 2012 Årgång 17

Pris 20:-

Måttsund - Årets by 2012

Ingrid Vikström tilldelades Hedersmedlemskap i Måttsunds Intresseförening för sitt starka engagemang i Måttsund.

Utmärkelsen överlämnades på ett styrelsemöte av kassören Nisse Nordlund.

Måttsunds Intresseförening

Bankgiro 5507-4660 Org. Nr 897001-6021

Hej Alla läsare!

Hon kom från mörkaste Småland och ända till Måttsund, där hon sedan har bott under större delen av sitt liv. Här lärde hon barnen att läsa och skriva, tala och räkna, och hon har med aktiv iver bidragit till Måttsunds utveckling. Hon har i sin forskning kunnat kartlägga Måttsunds hemman och människornas historia och släktförhållanden. Resultaten finns presenterade i boken ”Måttsund, gårdarna och dess människor under fyrahundra år”.

Ingrid Vikström tilldelas hedersmedlemskap i Måttsunds Intresseförening för sin fantastiska gärning. Ingrid flyttar nu till Sundsvall för att komma närmare sin familj, men hon är för alla tider förknippad med oss i Måttsund

Tidningen Måttsundarn står inför en förändring nu när Ingrid flyttar och frågor ställs om tidningens framtid. Ska tidningen finnas kvar eller ska den ersättas av ett enklare informationsblad, eller ska tidningen ersättas av artiklar som löpande läggs in på byns webbsida?

Intresseföreningen önskar få svar på dessa frågor och planerar därför en ”mediadag” i Medborgarhuset där alla i Måttsund inbjuds för att ges möjlighet att diskutera frågor och framföra åsikter. En planering för ”mediadagen” är:

- Presentation och visning av webb och facebook på storbild
- Skapa förutsättningar för diskussioner
- Gratis fika och filmvisning på storbild

Måttsund förändras i takt med tiden där tekniken med nya möjligheter gör ett allt större intrång i vardagen. En målsättning för Intresseföreningen är att alltid skapa goda förutsättningar för bästa gemenskap.

Intresseföreningen framför ett STORT Tack till alla som har jobbat med ideell verksamhet under året - Utan dessa krafter skulle byns utveckling stå helt stilla.

Intresseföreningen med tidning, webb och facebook önskar

Alla läsare en

God Jul och ett Gott Nytt År

Måttsunds Intresseförening, Funktion/ Namn/ Adress [975 95 Luleå]

Ordförande Tomas Andersson, Långbrovägen 6

Tfn: 34051, Mob: 070-337 3810, E-post: tomas.andersson@projektledarnaah.se

Måttsundarn, Redaktionskommittén

Nils Nordlund, Skogsbrynet 22

Telefon: 340 33, Mobil: 073-816 40 33, E-post: nils.nordlund@brevet.se

Ingrid Vikström, Neptunigatan 11B, 85 235 Sundsvall

Telefon: 060-122072, Mobil: 070-677 80 71, E-post: ingvik@telia.com

Birgitta Ahlman, Gultmalvägen 12

Telefon: 34110, Mobil: 070-665 10 32, E-post: birgitta.ahlman@telia.com

Bertil Öström, Rinnelvägen 8

Telefon: 34125, E-post: bertil.ostrom@gmail.com

Webbredaktör, Anna Falck, Måttsundsvägen 723

Mobil: 070-361 5332, E-post: annafalck@live.se

Webbadress, www.byar.lulea.se Välj Måttsund i sökfönstret.

Facebook, administratör: Anna Falck, Måttsundsvägen 723

Mobil: 070-361 5332, E-post: annafalck@live.se

Facebook, adress: www.facebook.com/MattsundsAnslagstavla

Festkommité

Anna Falck, Måttsundsvägen 723

Mobil: 070-361 5332, E-post: annafalck@live.se

Chanette Nilimaa, Kallviken 29

Mobil: 070-356 76 32, E-post: chanettenilimaa@hotmail.com

Erica Iseby, Måttsunds byaväg 359

Mobil: 070-254 28 22, E-post: ericaochtommy@hotmail.com

Lisa Groth, Långbackavägen 38

Telefon: 34045, Mobil: 070-3532676, E-post: kola@hem.utfors.se

Therese Halonen Magnusson, Kläppvägen 10

Telefon: 69996, Mobil: 070-326 9996, E-post: theresemagnusson@hotmail.com

Medborgarhuset, Ordförande: Fredrik Sundberg, Telefon: 342 58

- Uthyrning: Nils Nordlund, Skogsbrynet 22, Telefon: 340 33
Mobil 073-816 40 33

IK Örnen ikornen@lulea.riksnet.se

- Ordf. Kjell Sundberg Tel. 34168, Mobil: 070-225 32 86

Fyrklöverns Skoter och Fritidsförening, kontaktpersoner:

- Jörgen Malmström, Telefon: 342 13, Mobil: 070-523 19 10
- Stefan Eriksson, Telefon: 340 04, Mobil: 073-337 18 26
- Fredrik Sundberg, Telefon: 342 58, Mobil: 070-543 42 58

Hamnföreningen Såtet, Ordförande, Mattias Alman, Telefon: 343 43

Hamnföreningen Skatabryggan, Ordf. Hans Engström, Telefon 341 15

Innehållsförteckning

Bäckmellanbodarna	Sid. 6
Sägenleden, det hemsökta norrbotten	Sid. 9
Sågräsket	Sid. 11
Familjen Herman Andersson Del 2	Sid. 14
Medborgarhuset	Sid. 20
Barnbio i medborgarhuset	Sid. 21
Unga Entrenörer	Sid. 22
För måttsund - i tiden	Sid. 24
Första Advent i Medborgarhuset	Sid. 26
Måttsunds-Kul	Sid. 26
Palt, Surströmming och Pub	Sid. 28
Revy i Måttsund tar ”time out”	Sid. 29
Nya i byn	Sid. 30
Anslagstavlan	Sid. 31

Bäckmellanbodarna

Fäbodvallen i Bäckmellanbodarna är föremål för upprustning för att skapa ett attraktivt utflyktsmål för alla boende i Måttsund. Det är en målsättning att återskapa den miljö som visar hur det en gång i tiden kan ha sett ut på fäbodvallen. Projektet som startade 2010 har fortsatt där några flitiga bybor har träffats några timmar varje måndag under sommaren. Det är ett projekt där alla som har intresse, tid och möjlighet att jobba en stund är välkomna. Det finns jobb och sysslor för alla, och om man inte vill jobba är man välkommen ändå. Sommarens erfarenheter har visat att det är pensionärerna i byn som har den mesta tiden, vilket också är naturligt.

De som har jobbat med projektet är stolta för det som har gjorts och ville så gärna visa upp det på en jobbarfest som var planerad under hösten. Tyvärr satte vädrets makter med allt regnande stopp för det. Planeringen för festen var att jobba en stund med krattning, samla och elda upp ris mm där det allra viktigaste var att skapa utrymme för gemenskap där bybor träffas under trevliga former med tipsrunda, kaffe, korvgrillning mm.

Fäbodvallen är en trivsamt och trevlig plats som är lättillgänglig för alla som bor i Måttsund. Det tar mellan tio och trettio minuter att ta sig till fäbodvallen beroende på om man färdas med bil, cyklar eller promenerar. De flesta tar antingen bilen eller cykeln till fäbodvallen men det finns också gamla gångstigar som man kan promenera efter i vår fina skogsnatur. Det är en målsättning i projektet att märka upp de befintliga stigarna och

förbättra framkomligheten, men det kräver ett godkännande från skogsägarna att göra det. Tanken är att märka upp tre påfarter, två från Gultmalvägen och en från skidspårets start- och målgång nära Kläppvägen som sammanstrålar till den stig som går fram till fåbodvallen.

På fåbodvallen finns idag en timrad stuga med öppenspis, källare, brunnsvinda med brunnshus, vindskydd, eldstad, utedass och en rinnande bäck. Genom Intresseföreningens ägande är alla som bor i Måttsund ägare av stugan. Den är tillgänglig för alla som bor i Måttsund genom att en nyckel till stugan förvaras i en nyckelgömma, gömd i en fågelholk uppsatt på stugans ena gavel.

Brobyggarna **Kjell Granström** och **Ansgar Wågberg**.

Sommarens projekt startade med att bygga en bro över bäcken som underlättar besök på Sveriges, kanske vackraste, utedass samt promenader på andra sidan bäcken.

Det har tidigare funnits en bro men som med tiden har förfallit.

Alla byggnader på fåbodvallen har rödmålats med undantag av brunnshuset som inte hanns med innan höstens regnande.

Stugans vindbrädor och knutar har målats vita medan det på källaren och utedasset har målats svarta.

Färgsättningen följer ett mönster som förr var brukligt på fåbodstugorna.

Ann-Marie Wikström har varit projektets målarvärd.

Ann-Marie med penseln i fulla drag

Två skogsmän, Örjan Löwdin och Kjell Granström fullt sysselsatt.

Fäbodvallen i Bäckmellanbodarna har stått i träda i många år vilket inneburit att naturen har tillåtits att bre ut sig i allt för hög grad.

Det går fort där ”odlingar och åkermark” växer igen där buskar och träd ges fritt spelrum att växa.

En första grovgallring har gjorts under sommaren på vallen och det börjar nu se riktigt trevligt ut.

Mycket kvarstår dock att gallra men det gäller också att gå försiktigt fram med sågen.

Projektet har haft god hjälp och vägledning av **Johan Christoffersson** (ledamot i Intresseföreningens styrelse) som jobbar på Skogstyrelsen och har god kunskap. De goda råden är att rensa upp på fäbodvallen och spara ett lagom antal träd samt rensa upp vid bäcken.

Rune Wikström, Kjell Granström och **Örjan Löwdin** inviger den nyttilverkade eldstaden, tillverkad av **Rune Wikström**.

Projektet har önskemål att pryda stuga och fäbodvall ytterligare med redskap såsom liar, hjul- och släpräfsa eller annat som kan vara av intresse. Det finns möjlighet till förvaring och vi hämtar gärna. Meddela någon av oss i projektet om du önskar bidra med prydnader på fäbodvallen.

Projektet är ett långtidsprojekt som kommer att fortsätta även nästa sommar, och frågan är om det någonsin blir helt färdigt. Det finns fortfarande en hel del jobb att göra på fäbodvallen med underhåll, byggande, fortsatt gallring och uppmärkning av stigar, förbättra framkomligheten mm. Alla i byn som har intresse, tid och möjlighet att hjälpa till är välkomna, det finns jobb till alla.

Nisse

Sägenleden, det hemsökta Norrbotten

Det finns risk för att en del av vårt kulturarv kan gå förlorat när vi med tidens gång glömmer bort de traditioner och berättelser som vi tagit över från tidigare generationer. På friluftsmuseet Hägnan är det materiella kulturarvet levande, d v s föremål av olika slag från gångna tider bevaras och vårdas. Men det traderade kulturarvet som vi för vidare till framtiden; berättelser, trosåskådningar, minnen, folkmusik, dans och hantverkskunnande, riskerar att förloras.

Under hösten 2011 genomförde friluftsmuseet kulturhistoriska s.k. spökvandringar i Gammelstad vilka blev uppskattade, och en fortsättning på dessa vandringar har efterfrågats allmänheten. Ett projekt har tillsatts för att vidareutveckla verksamheten med ett nytt och bredare utbud, där tanken också är att projektet ska kunna bli en del i vår regionala utveckling. Man vill göra en inledande studie som synliggör kulturarvet genom dokumentering, vilket så småningom kanske kan leda till företagsamhet och arbetstillfällen.

Kulturförvaltningen inom Luleå Kommun har projektet på sitt bord, och det kortsiktiga målet är att börja här. Det långsiktiga målet är att Sägenleden ska omfatta hela Norrbotten för att på så sätt göra oss intressantare för besökare. **Beatrice Norberg** på friluftsmuséet Hägnan är projektledare, och hennes samarbetspartners är utvecklingskontoret, socialförvaltningen, Norrbottens museum, Luleå byaforum och en del företag.

Då en ökad besöksnäring är intressant för den ekonomiska utvecklingen, är en tanke är att man med turismen i fokus ska bilda en värld för sägnerna där berättelser, lokala spökhistorier och kuriosa kan lyftas fram i sin naturliga miljö och levandegöras genom teater, konst och skrifter. En målsättning är också att förmedla kunskap till framtiden.

En idé är att skapa och testa en Sägerled som går mellan byarna Gammelstad, Gäddvik, Måttsund, Ersnäs, Alvik och Antnäs. En första träff där byarna var representerade ägde rum den 27 november i Antnäs. Beatrice Norberg kommer att besöka de övriga byarna efter hand med början i Ersnäs, därefter Måttsund den 15 januari. Med en Sägerled menas alltså att vi knyter samman byarna i en led genom att iordningställa vandringsleder, skapa minnesmärken mm.

Flera berättelser från Måttsund finns dokumenterade i våra folklivsarkiv. Tidningen Måttsundarn har fått godkännande av Beatrice Norberg på Hägnan att bjuda tidningens läsare på en av dessa.

Vittrakärningen varslar om fiskelycka

ULMA 2061:10

Vid byn Måttsund finns en numera utdikad tjärn, Sägträsket, dit gubbarna i byn förr brukade gå för att dra not. Vid träsket höll en gammal gumma till, ett övernaturligt väsen som man kallade vittran eller vittrakärningen. Hon var ett gott väsen som angav när fiskelyckan skulle bli god eller dålig. När man såg henne helt vitklädd blev fiskelyckan god. Hade hon däremot sina röda kläder på sig så fick man ingen fisk. Hon hade alltid en vit halsduk på sig. Ibland kunde det gå till så att gubbarna, innan de företog sig någonting, under tystnad stod på stranden väntade på att vittrakärningen skulle visa sig. Hon brukade komma från en udde på andra sidan träsket och skrida tvärs över tjärnen till en udde ej långt från platsen där gubbarna väntade. Visade hon sig vitklädd så kunde de fiska och skulle komma att få fisk. Men hade hon röda kläder på sig så lönade det sig inte ens att försöka. Gubbarna gick då hem utan att ens ha frestat lyckan för de visste att det inte lönade sig. [Brännström menar att detta är det enda fall där han påträffat vittran i Luleå]

Notering: Sägträsket ligger på höger sida efter Sägträskvägen, ett par km bortanför fäbodvallen i Bäckmellanbodarna och det finns ett vattendrag, Sägträskbäcken, som rinner från Sägträsket och ut i havet vid Kallviken.

Nisse

Sågträsket

En bild som visar Sågträsket en solig och vacker sommardag

Namnet Sågträsket har hos några av oss väckt en fråga: varför Såg? Har det funnits en såg där? I så fall hur långt tillbaka i tiden är det?

Bäckutflödet från träsket har bara en måttlig vattenföring, och när man ser träsket i dag, delvis igenvuxet och stillastående med några flytande öar av mossig gungfly, där sångsvanen ibland lägger sina enstaka stora vita ägg direkt på mossan, så verkar det lite osannolikt att det kan ha funnits tillräcklig vattenkraft för att driva en såg.

Men vid vandringar runt träsket under hösten har bilden ändrats något, och klarnat. Det finns kraftiga strandvallar på alla sidor runt träsket, vilka tyder på att vattennivån kan ha varit omkring två meter högre än i dag, åtminstone under vissa perioder. Vallarna är inte färska, spår av vågsvall syns inte längre, utan allt är övervuxet av frodig mossa och annan växtlighet. Det är säkert hundra år sedan vattennivån var så hög att de gamla strandvallarna flödade över.

Utflödet från träsket, där Sågträskbäcken börjar, är helt klart utgrävd och arrangerad av människohand. Bäckkanterna har en stenläggning som knappast kan ha funnit där naturligt, utan de har blivit byggda, och

fortsättningen av bäckens början har höga kraftiga vallar, som en liten ravin, och de är troligen utgrävda och förstärkta, kanske för något århundrade sedan, eller flera.

De branta bäcksidorna slutar sedan tvärt vid vad som kan ha varit en damm. Fast eftersom en sådan konstruktion bör ha varit av trä så är det rimligt att ingenting finns kvar, då träet i så fall har mulnat bort, och eventuella beslag av järn har rostat och försvunnit. Vid nedre delen av bäckravinen har vattnet från träsket en fallhöjd på minst två meter, kanske tre. Det skulle räcka bra för att driva ett vattenhjul av större format. Så min gissning är att det kan ha funnits en ramsåg där. En ramsåg bör inte heller ha stått oskyld ut i det fria, utan någon sorts byggnad, i vart fall ett tak över, bör ha funnits där. Men med tanke på att inga synliga lämningar av några konstruktioner finns kvar, kan det ligga långt tillbaka i tiden, möjligen rent av sjuttonhundratals.

För den som är intresserad av att se hur ramsågarna fungerade i en gången tid, finns i dag i byn Ale, vid den gamla kvarnen i Aleån, en fullt fungerande ramsåg. Både kvarnen och ramsågen är i dag upprustade genom ideellt arbete inom byns intresseförening, och är helt funktionsdugliga. Man mal ibland mjöl i kvarnen, och sågar ibland stockar till plankor i ramsågen, i syfte att demonstrera hur den tekniska nivån såg ut för något hundratals år sedan. Anläggningen fungerar som ett museum med öppethållande sommardag.

Ramsågen i Ale drivs genom avledning av en liten del av vattnet i ån, vilket genom en fallhöjd på någon meter driver ett vattenhjul av trä, som i sin tur via en excenter driver sågbladens upp- och nedgående rörelse. Fallhöjd och vattenmängd är där inte större än vad utflödet från Sågräsket kan åstadkomma, så driften av en tidigare såg även där är fullt rimlig.

Men tyvärr finns ju som nämnt i dag inga lämningar efter en sådan verksamhet i Sågräsket. En möjlighet är ju också att en eventuellt befintlig anläggning där för länge sedan har monterats ned och flyttats, så att ramsågen (eller sågarna; det finns uppgifter om tre sågar nedströms Sågräsket) senare fått göra tjänst någon annanstans. Skäl för det kan ha varit de ganska långa avstånden, med transport av stockar till, och plankor från, platsen; transporter som måste ske främst med kälkar vintertid, medan

själva sågningen endast kan ske vid öppet vatten i bäcken under sommarhalvåret.

Sågträskbäcken rinner via Gusta-tjärn (där det för övrigt finns ett utmärkt gäddfiske, för den som tycker om att kasta efter gädda med kastspö), och vidare ut i havet vid Lillviken. Vid Lillvikens fäbodrar (brukar kallas Lillviksbodarna) finns tydliga lämningar efter en damm. Den dammkonstruktionen, med en tidigare avledning till ett vattenhjul, ska enligt uppgift ha använts till att driva en kvarnsten (och alltså inte en såg) där man malde kornmjöl.

Den nu rätt så förfallna bron vid kvarndammen i Lillviksbodarna, var tidigare ett populärt ställe för att fiska gädda med hjälp av snara. Det gick till så att under vårflödet i bäcken, när gäddorna simmade uppströms för att leka på strandängarna ovanför Gusta-tjärn, så stod de en stund i lugnvattnet i kvarndammen och samlade kraft för nästa rusning genom det stridare strömmande vattnet i bäcken ovanför.

Man hade då en ögla av pianotråd, fäst vid ett trähandtag, och medan man stod uppe på bron och betraktade den stillastående gäddan förde man försiktigt ögla genom vattnet, framifrån runt gäddan (gäddorna reagerar inte på den tunna tråden, troligen ser de den, men uppfattar den inte som något farligt) tills ögla fanns ungefär på mitten av den långsträckt fiskens, varvid man med ett kraftigt ryck drog upp gäddan på land. Ännu in på 1970-talet såg jag dem som framgångsrikt snarade gädda vid Lillviksbodarna under våren.

Erik Nilsson, en av våra äldsta i byn, tror sig minnas att det fanns uppgifter om tre sågar nedanför Sågträsket. Men uppgiften är osäker, och under hans tid har det inte funnits någon såg, eller några lämningar av sådan verksamhet där.

Men om någon har uppgifter om namnet Sågträsket, eller annan vetskap om tidigare verksamhet där, så hör gärna av er till mej, eller till redaktionen för Måttsundarn.

Bertil

Familjen Herman Andersson Del 2

I förra numret av Måttsundarn berättade jag om den av tuberkulos hårt drabbade familjen Herman Andersson. Jag hade lyckats följa alla de sju barnen från det de föddes i ett fattigt torp i Måttsund och till deras död, som för de flesta inträffade alldeles för tidigt. Det var bara den yngsta dottern, Mina, som blev 83 år och då kunde betecknas som gammal. Mina fick aldrig några egna barn, men hon var fostermor till systerdottern Hebe som blev moderlös innan hon hunnit fylla sju år.

Jag tyckte att jag var färdig med Herman Anderssons familj, när min bok om Måttsund kom ut i augusti 2010, men berättelsen fick en fortsättning. I november 2011 kom det ett mail:

Hej Ingrid! Jag googlade häromdagen på min farmors namn Hebe Singolla Zenobia och då kom jag in på ett släktforskningsforum och såg att ni diskuterade Mina och Valfrid Carlsson och även min farmor Hebe Singolla Zenobia Reitz.

*Jag blev förstås väldigt nyfiken på varför ni har undringar kring Mina Carlsson. Är ni släkt med henne? Jag och min far och även Hebe själv hade funderingar kring både hennes far och mor. Precis innan Hebe dog bad hon sina söner att försöka ta reda på hennes bakgrund eftersom hon själv var osäker. Detta skedde dock aldrig. Om det är något ni undrar kring Mina kan vi säkert hjälpa och jag undrar förstås om ni vet något om Hebes riktiga föräldrar? Hör gärna av dig om det verkar intressant
Mvh*

Pernilla Enlund (Hebes barnbarn)

Visst blev jag intresserad och jag skrev omedelbart till Pernilla och förklarade varför jag frågat och sen började jag forska igen, för att om möjligt få veta mer och kanske också kunna hjälpa Pernilla. Några förhoppningar om att hitta hennes farmors far hade jag inte, men det visade sig snart inte välla några problem.

Hebe föddes den 25 februari 1897. I samband med hennes dop kan man läsa att "Modern har begärt att få barnet antecknat såsom sitt". Detta kan möjligen verka märkligt, men vid den tiden var det tillåtet att båda föräldrarna till utomäktenskapliga barn kunde få vara anonyma, när barnet lämnades till fosterhem eller för adoption. Så skedde dock inte, Anna Greta tog själv hand om sin lilla flicka.

Troligen blev hon tvungen att anställa en barnflicka för att kunna återgå till sitt arbete. Dopboken hänvisade till en viss sida i församlingsboken och där stod: *Hermansdotter, Anna Greta, sömmerska med oä dottern Reitz, Hebe Singoalla Zenobia*

Reitz, ja så hade Pernilla kallat henne, men då trodde jag att det var hennes efternamn som gift. Ytterligare hänvisning till en annan sida visade att där fanns "*Hans Andersson Reitz, inkasserare, född 1860 i Boda Falu län. Fader till Hebe Hermansson*". Alltså var inte heller fadern anonym. Jag forskade vidare på Hans Andersson i dopboken i den uppgivna födelseförsamlingen. Hans far hette Anders Hansson och fick i Husförhörsboken beteckningen "*ogudaktig och supig*". Familjen var mycket fattig. De flyttade ofta mellan olika församlingar där fadern uppgavs vara bonde på arrenderade hemman och ibland även soldat. Hans var äldst i en syskonskara som ständigt växte. När han hade "*fullgjort sin bevaringsplikt*" flyttade han i april 1882 till "*trakten av Sundsvall*".

Efter en del sökande hittade jag honom i Sköns församling och Walknyts by där han titulerades polisman. I en senare församlingsbok tillkom namnet Reitz. Jag upptäckte att i Walknyt bodde en kopparslagare som hette Heitz. Hade Hans Andersson möjligen inspirerats av det namnet och bara bytt ut begynnelsebokstaven? Hans Andersson Reitz flyttade till Sundsvall i november 1899, när dottern var nästan tre år gammal.

Jag har så svårt att låta bli att tänka på de människor som jag forskar om och som levde i en tid som för oss var nästan ofattbart svår. Båda Hebes föräldrar gjorde ju en mindre "klassresa". Hans Andersson Reitz kom från ett fattigt hem med en far som försökte glömma familjens armod genom att dricka. En familj som ständigt var på flykt från den ena platsen till den andra. Sonen bröt sig loss genom att flytta 30 mil norr ut och utbilda sig till ett yrke i rättvisans tjänst. Som inkasserare hos Kronofogdemyndigheten träffade han säkert på många familjer, som hade det lika bedrövligt som hans egen. Anna Greta Hermansdotter flyttade drygt 50 mil söderut och fick arbete som sömmerska.

Om hon hade en egen ateljé eller om hon var anställd vet jag inte. Jag har funderat vidare och min tro är att den lilla flickan inte alls var något önskat barn. Anna Greta var drygt 40 år gammal, hon hade ett yrke som hon klarade sig bra på, men hon saknade en egen familj. Systemn Mina hade

visserligen återvänt till Sundsvall efter bara ett år i Stockholm, men nu talade hon om att åka tillbaka dit.

Modern Elisa levde ännu hos brodern Anders Gustafs familj i Ersnäs, men dem hade hon inget hopp om att någonsin återse. Om hon hade haft en egen familj eller åtminstone ett barn skulle hon inte varit så ensam. Anna Greta träffade en man, det utvecklades en vänskap men inget kärleksförhållande. Han "hjälpte" henne mot att hon lovade att själv ta hand om barnet, men han erkände faderskapet.

Hos fotografen i Sundsvall.
En lycklig liten Hebe som
ännu har sin mamma i livet.

Och dessa märkliga namn då? Pernilla funderade särskilt över namnet Singoalla och kopplade samman det med zigenerska.

Min tro är att Anna Greta läste romaner. Där hade hon träffat på den sköna gudinnan Hebe från den grekiska mytologin och den vackra egyptiska drottningen Zenobia och hon hade läst Viktor Rydbergs roman om den mystiska och vackra zigenarflickan Singoalla.

Hon hade fascinerats av de här kvinnorna och hon ville ge vackra och berömda kvinnors namn till sin älskade dotter.

I Församlingsboken, där Hebe är antecknad tillsammans med sin mor Anna Greta, har efter moderns död 1904 antecknats om Hebe: "*Amerika 6/5-08*" samt "*Maria i Sthlm 13/6-09*".

Det visar att flyttattest har tagits ut först till Amerika och ett år senare till Stockholm. Enligt Pernilla var det också meningen att Hebe skulle skickas iväg till Amerika och bara mellanlanda hos mostern. Pernillas far har nu hittat ett papper som visar att Hebe skrevs in i den privata Detthowska flickskolan i Stockholm 1904. Det betyder att hon bodde hos Mina och Valfrid hela tiden, fast flyttningsbetyg togs ut flera år senare. Liksom vi här i Sverige tar emot "ensamkommande flyktingbarn", hände det inte sällan att barn skickades ensamma från Sverige till Nordamerika omkring

sekelskiftet 1900. Men då hade de alltid någon släkting som tog emot och tog ansvar för dem. Men vem skulle ha tagit emot den lilla Hebe? Detta har jag funderat på och kom så småningom fram till att det måste ha varit hennes kusin Minny. Hon var 16 år äldre än Hebe och hade själv emigrerat till Amerika 1902, när hon var 21 år gammal.

Möjligen var det först 1908, när Hebe var 11 år och flyttningsattesten togs ut i Sundsvall, som det blev aktuellt med emigrationen. Kanske var det kusinen som tryckte på. Det hade gått bra för henne. Hon hade skaffat sig utbildning och var sjuksköterska. Hon skulle säkert ha tagit väl hand om Hebe. Men för Mina och Valfrid var hon efter fyra år som deras egen dotter, inte kunde de skiljas från henne.

Under en tid hade jag tät mailkontakt med Pernilla. Hon var tacksam över de uppgifter jag lämnade henne och hon gav mig fakta om familjen i Stockholm och skickade foton. Jag har senare upptäckt att Minny kom åter till Sverige 1935. Hon bodde en tid i Stockholm, men flyttade till Ärtemarks socken i Dalsland och bodde på apoteket, där hon troligen också hade sitt arbete. Kanske trivdes hon inte i fäderneslandet. Redan 1937 återvände hon till Nordamerika.

Mina och Valfrid fick inga egna barn, det var Hebe som blev deras dotter. Redan 1916 blev Mina änka. Hon var 52 år gammal. Hon hade mist båda sina föräldrar och alla sina sex syskon.

Den siste, brodern Anders Gustaf hade dött 1913, 63 år gammal, och fyra år senare avled hans hustru. Båda dog av TBC liksom minst fyra av deras sju barn.

Efter att Mina lämnade Norrbotten hade hon troligen varken träffat föräldrarna eller sina syskon förutom Anna Greta under de år som de fanns i Sundsvall samtidigt.

Anders Gustaf Andersson, Minas bror, med hustrun Maja Brita Johansdotter i Ersnäs. Fotat taget 1912.

Hebe träffade så småningom en man, Karl Enlund, och blev förälskad. Han var 30 år äldre än Hebe och bara två år yngre än Mina. När Hebe skulle ta hem och presentera honom för Mina, blev hon mycket upprörd över den stora ålderskillnaden. Han fick inte komma in i lägenheten, utan fick stanna ute i trapphuset.

Karl Enlund

Hebe Reitz.

Men Hebe var en stark kvinna. Hon gifte sig ändå med sin Karl och de fick två söner, Anders och Olle, födda i början av 1930-talet. Karl dog redan i september 1934 och fick aldrig se sin yngste son. Hebe var bara 37 år när hon blev änka, men hon gifte aldrig om sig, utan levde ensam i nära 40 år. Hon jobbade på posten och hade hembiträde som tog hand hennes pojkar på dagarna.

Hebe med äldste sonen Anders

Bröderna Anders och Olle.

Så långt berättade Pernilla. Senare har jag blivit kontaktad av en annan ättling till Herman och Lisa Lena Andersson. Hon heter Anita Andersson, bor i Luleå och är medlem i Lelebygdens Forskarförening. Hon berättade att hennes farfars farfar var Herman Andersson och farfars far Anders Gustaf. Under sommaren 1944, innan Anita själv var född, kom två stockholmsdamer på besök till hennes familj i Ersnäs. De presenterade sig som släktingar och nu förstår Anita att detta var Mina och Hebe. Det är väl troligt att Mina då också besökte sin födelseby Måttsund, som hon lämnade när hon bara var 18 år.

Foto från krigsåret 1944. Från vänster: Anitas mor Nanny (fadern Alfred låg inkallad vid norska gränsen), farfadern Gustaf Vilhelm (Minas brorson), Anitas syster Astrid som håller farmor Maria i handen samt Mina.

Mina på äldre dar.

1948 dog Mina, 83 år gammal, och man får förmoda att hon förlikat sig med Hebes val av man. Det var hon och hennes båda pojkar som nu var Minas familj.

En medelålders Hebe

Pernilla berättade att hennes farmor Hebe avled i Sollentuna den 15 april 1971. Hon blev bara 74 år gammal.

Till sist skrev hon: “Vi har en krukväxt i vårt hus och det är ett litet Hibiskusträd som tillhört Mina, det är nästan 100 år gammalt och det blommar fortfarande ibland!”

När jag läste detta kunde jag inte hålla tillbaka tårarna. Tänk att äga en levande växt som tillhört en person som varit död i många år. Det måste värderas högre än ett dyrbart smycke.

Men vad hände då med Hebes far, Hans Reitz? Jag har sökt vidare efter honom och funnit att han dog den 30 november 1938 på “Stadens sjukhem” i Sundsvall. Han blev 78 år gammal och uppgavs i dödboken vara f.d. bokförare och ogift.

Enligt samma bok jordfästes och begravdes Hans Reitz den 11 december kl 2 på eftermiddagen. Dödsorsaken är angiven med fyra latinska ord varav det första betyder åderförkalkning.

Jag förmodar att han var en mycket ensam människa. Var det någon som sörjde och följde den ensamme mannen till den sista vilan? Den frågan kommer vi nog aldrig att få svar på.

Ingrid

Medborgarhuset

Medborgarhusföreningen består vid årets slut av drygt sjuttio medlemmar vilket är mycket glädjande. Föreningen har en fortsatt förhoppning att antalet medlemmar ska öka under kommande år. En investering i huset är kanske inte den ekonomiskt mest lönsamma affär man gör. Man blir visserligen delägare i huset men avkastningen är inte ekonomiskt den bästa.

Däremot bidrar man genom medlemskap till att vi i Måttsund kan ha ett fungerande byahus för gemenskap, föreningsmöten och en samlingsplats för fester och kalas. Man har också möjlighet som medlem att påverka besluten och bidra till att huset utvecklas på ett bra sätt.

Modern teknisk utrustning har installerats med högklassig bild- och ljudanläggning. Musik och bild kan hämtas från internet via bredband, CD, DVD eller från egen medhavd mobil enhet kopplad till en förstärkare med högklassigt ljud och bild. Det är en fantastiskt fin möjlighet som vi har fått i Måttsund men tekniken sköter inte sig själv, det krävs också kunskap att sköta den. Tekniken är färdigt installerad, användarmanualer ska skrivas och en planering är att samla ett antal intresserade som kan hjälpa till vid arrangemang.

Byns ungdomar har erbjudits att använda huset två kvällar i veckan, onsdagar och fredagar. Ungdomsgården har ännu inte kommit igång och frågan kan ställas hur det är med initiativkraften hos byns ungdomar? Både Intresseföreningen och Medborgarhusföreningen ser fram emot att ungdomsgården kommer igång.

All verksamhet som bedrivs för att underhålla Medborgarhuset görs på ideella grunder, krattning, snöskottning, städning, underhåll av huset mm. Ett gäng som till större del består av glada pensionärer träffas vintertid på måndagar för att underhålla huset. Det är trevliga sammankomster där man jobbar ett par, tre timmar som avslutas med en gemensam fikarast. Det är kunniga yrkesmän och -kvinnor jobbar för att huset ska vara fungerande och väl skött.

Om du som läsare har en tid över och vill hjälpa till är du mycket välkommen. Vi träffas varje måndag under vinterhalvåret klockan nio.

Nisse

BARNBIO I MEDBORGARHUSET

Söndag 21 oktober var det premiär för Barnbio, filmvisning på storbild i Medborgarhuset.

Drygt 40 barn med medföljande föräldrar kom för att se premiären där filmen ”Pingvinerna från Madagaskar, uppdrag: semester” visades.

Inträdet var 20 kr per familj och till filmvisningen kunde man köpa snacks och dryck. Fler tillfällen att se film på storbild kommer efter årsskiftet. Håll utkik på Måttsunds hemsida och på Måttsunds anslagstavla på facebook för mer information. Intresseföreningen, **Chanette Nilimaa**, **Therese Halonen** **Magnusson** och **Anna Falck** var arrangörer.

Anna Falck

Unga entreprenörer

Tvillingarna **Emma** och **Elin Åström**. Det är kanske svårt att se vem som är vem – men en av dem är närmast kameran.

Vi är tvillingarna från ”Penörsch” som vid det här laget uppnått den aktningvärda åldern av 24 år.

Vårt intresse från barnsben har varit att få vara med vid spisen. Vi fick aldrig nej från mamma, mormor eller moster.

Det bakades (och bakas än idag) tunnbröd och mjukkaka i bagarstugan. Vi stod på var sin pall för att nå upp och kavla. När vi gick på lekis fick alla i gruppen med hjälp av **Ingegerd** prova på bakkonsten. Till skolresan bakade vi och sålde bröd och när vi kom i tonåren bl.a. till julmarknader och Måttsundsdagen.

Vi bestämde oss att söka till Grythyttans Restauranghögskola och kom in men vi kände en viss tveksamhet och tackade därför första gången nej. Vad skulle vi då bli? Andra funderingar var att en av oss funderade på att studera till lärare och den andra till sjukgymnast eller dietist. Året därpå hade intresset mognat fram och vi beslutade oss att påbörja den treåriga utbildningen på Grythyttan. Positivt har varit att vi alltid varit två, vi har haft stort utbyte av det.

Utbildningen tycker vi har varit bra, förutom att lära oss mycket om mat även hur man gör för att få tag på bra råvaror och seriösa leverantörer etc.

Vi kompletterar varandra genom att **Emma** är mer för bakning och **Elin** för mat. Det bästa när vi får uppdrag att laga mat är att få fria händer och att vi själva få sätta ihop ett menyförlag.

Emma och Elin på var sin sida om **Carl Jan Granqvist**,
entreprenören som skapade Restauranghögskolan i Grythyttan

Framtiden, vi har precis fått arrende på golfrestaurangen i Rutvik och ska förestå den några år framåt. Vi tycker det ska bli en utmaning och lovar att göra vårt bästa, så att såväl golfare som icke golfare söker sig ut till den natursköna platsen.

Om vi får önska nå't för framtiden så är det att ha ett ställe i vacker natur. Att där få ta hand om gäster, servera ekologiskt – närodlat och välgjort. Vi riktar oss inte till någon viss målgrupp utan till alla som vi ska omhänderta på bästa sätt. Vid sidan av golfrestaurangens arbete hoppas vi även att få catering uppdrag. Vi önskar dessa två energiska entreprenörer all lycka i framtiden.

Antecknat av Birgitta

För Måttsund - i tiden.

Första numret av Måttsundarn som utgavs var året 1996 var inte namngiven och fick därför heta "Namnlös". Den tidning som nu utges är nummer 33.

Jag lånar åter en gång (med all respekt) svenske kungens valspråk till rubriken. Det bör ju gälla även för Måttsund. Kristian I, när vi var i union med Danmark på 1450-talet, hade valspråket 'Dygden visar vägen'. Det kunde vi nog behöva som rättesnöre än i dag.

Senare, år 1523, fick vi vår förste egentlige regent i Sverige, konungarnas konung, Gustav Vasa.

Anders Borg må få mycket beröm för vår välskötta ekonomi i landet, men mäta sig med Gustav Vasa när det gäller att få in skatteintäkter från folket, det kan varken Borg eller någon annan. Gustav beskattade till och med laxfisket i Gäddvik, och det ganska så ordentligt. Och med Gustav skojade man inte. Så kallade skattefuskare behöll inte huvudet på axlarna särskilt länge, under hans regeringstid. Det är nog skräcken efter Gustav som sitter i än i dag, när ingen av oss vågar protestera då de skattepengar man klöst av oss används till de mest formidabla dumheter.

Gustav Vasas valspråk var 'Om gud är med oss, vem är då emot oss'. Ja, det kan man sannerligen fråga sig. Och med 'oss' menade Gustav i vanlig

ordning sig själv. Nä, jag föredrar nog Anders Borg, även om han också krasar hundralapparna ur våra plånböcker.

Men nu var det inte min mening att diskutera skatterna, utan den något mindre frågan om framtiden för tidningen Måttsundarn. Särskilt nu när vår expert på Måttsund, Ingrid, flyttar ifrån oss. Frågan är: behöver vi *papperstidningen* Måttsundarn ?

Mitt svar är: kanske inte. Som en av redaktörerna för Måttsundarn kan jag konstatera att vi inte lyckas få den medverkan att skriva för tidningen, som vi hade önskat. Visserligen är vi några gamla stofiler som tycker det är trevlig att spegla den tid som har varit. Men vi är mera som den franske författaren Marcel Proust vid förföras sekelskiftet 'På spaning efter den tid som flytt'.

Vi har inte gjort någon läsarundersökning, fast jag tycker mej se att vi mest bläddrar lite förstrött i Måttsundarn när den kommer i brevlådan, men att i det kolossala medieutbud på skärmar och i hörlurar som vi har i dag, så drunknar den lilla tryckta lokaltidningen i bruset och förblir ganska osedd. Och då är det inte värt besväret att göra den.

Jag tycker att vi måste få in den tid som är. Dagen, nutiden. Och det borde inte vara så svårt att få in material. För mej ser det ut som om *alla* skriver i dag. Överallt där jag ser unga människor så går tummarna som fjärilsvingar på dem. De pickar på små apparater, och troligen läser väl någon vad de skriver (varför skulle de annars skriva?).

Därför föreslår jag att vi upphör med papperstidningen Måttsundarn, och gör om den till ett medium ute i cyberrymden, där alla som vill skriver om Måttsund. Och alla som vill läser.

Hur går det då för oss gamla dinosaurier? Och för alla som inte har dator. Ja, vi får väl helt enkelt klara oss ändå. I bästa fall kommer barnbarnen och berättar för oss om vad som står i Måttsundarn ute på nätet varje dag. En God Jul och ett Gott Nytt År, önskar jag alla.

Bertil

Första Advent i Medborgarhuset

Vi uppskattar och uppmuntrar alla byns förmågor att sjunga och uppträda vid evenemang. På bilden ser vi fina och glada barn som sjunger julsånger, även om några är dolda bakom papper. Från vänster: **Lova, Emma, Emilia, Agnes, Sanna, Malte, Miranda, Sandra, Lovisa** (å i bakgrunden **Nisse** med dragspelet).

Ett STORT Tack framförs till **Johanna Lindgren** som hjälpte till med underhållningen och vid pysselbordet. Ett STORT Tack framförs också till Måttsundsskolans Klass 5 som gjorde ett utmärkt bra jobb. Glöggen, liksom kaffet, kakor med dopp smakade utmärkt och de hade även ordnat med intressanta och fina priser i tombolan.

Nisse

Måttsunds-Kul

Historier och berättelser från bygden är ett sätt att bevara kultur. Berättelser behöver inte allt vara roliga de kan också vara tänkvärda vilket framgår i den upplevelse som **Nisse Nordlund** bjuder läsarna på i detta nummer.

Till alla män: ”man ska inte underskatta tjejers kunnande”

Stenmuren. Lite om mig själv, jag är en manlig tekniskt kunnig person som fixar det mesta. Jag upplever mig själv att inte ha förutfattade meningar om begreppen kvinnligt och manligt men visst jag fick en riktig tankeställare.

Jag byggde upp en stenmur året 2006 efter tomtgränsen som gränsar mot Förskolan. Byggandet innebar mycket grävande då ett dike (60x40 cm) skulle stenfyllas och vara underlag för stenmuren. Grävningen som gjordes med spade gick bra utan nämnvärda störningar fram till den sista metern där jag stötte på en stor stenbumling som var i vägen. Jag frigjorde stenen men den var så stor att den inte gick att lyfta eller rubba. Jag fick en idé då jag såg dragkroken på min bil.

Jag hämtade ett rep, lade ut en bräda som stenen skulle kunna glida upp på, lindade repet runt stenen och fäste repet i dragkroken. Satte mig i bilen, lade i ettans växel och gasar. Jag ser stenen röra på sig och är på väg upp, men repet brister. Jag hämtar ett kraftigare rep som jag lindar dubbla varv för att göra om försöket en andra gång och lyckades nästan, repet brast.

I samma ögonblick kommer det ut en ung tjugisig tjej (blondin) från dagis i tjugofemårsåldern och säger ***"jag kunde inte undvika att se vad du håller på med - vill du ha hjälp med att dra upp stenen"***? Vad säger en tekniskt manlig person? Jag kände mig som ett fån och svarade manligt/ fånigt ***"njae - nog klarar jag mig själv"***. Hon kompletterar frågan genom att säga ***"det krävs teknik att dra upp en sten"***.

Det var många känslor som jag hade i detta ögonblick men den blonda tjejen fick även mig att börja tänka. Vi såg på vedtraven och lösningen, vi använde vedträn för att bygga under och runt stenen för att på så sätt lyfta upp stenen. Vi lyckades med uppgiften och jag fick mig en riktig tankeställare och är mycket tacksam för den hjälp jag fick.

Palt, Surströmming och Pub

Måttsundsdagen blev en trevlig tillställning som lockade många besökare till Måttsundsskolan. Även om inte dagen bjöd på strålande sol så var vädret bra där det allra viktigaste var att det inte regnade. Måttsundsdagen är helt beroende av vädret och det finns egentligen inget alternativ vid regn. Antalet besökare bedömdes vara ungefär lika jämfört med tidigare år.

Traditionsenligt så erbjöds besökarna att köpa ”hemlagad” palt, våfflor, hamburgare, lotter och testa pilkastning. Det gavs också möjlighet för barnen att gå en tipsrunda och prova på ponnyridning.

Det var en felräkning att inte palten räckte till alla. I vanlig ordning hade **Nisse Nordlund** med sig dragspelet och svarade för underhållningen. **Ingrid Vikström** som varit trogen Måttsundsdagen i alla tider och som flyttar till Sundsvall avtackades med blommor och fick många applåder för sin goda gärning.

Måttsundsdagen är en dag för gemenskap i byn där grannar och bybor träffas och har trevligt tillsammans. Det är också en viktig dag för Intresseföreningen där all behållning går till tillbaka till byn i form av aktiviteter som gynnar Måttsunds utveckling och håller byn levande.

Från det ena festandet till det andra fortsatte festen i Medborgarhuset där ett drygt sextiotal samlades för surströmmingsfest .

Det var en utmärkt bra tillställning att duka upp för surströmming inomhus, dels för att slippa kostanden för tälthyra men också för att slippa extrajobb med att resa tält mm.

Det var sedan inget problem att vädra ut dofterna från delikatessen efter festen .

Med drygt sextio besökare fylldes lokalen med två tredjedelar

Det serverades två sorters surströmming och det konstaterades att båda var lika sura och goda. Medborgarhuset hade kunnat rymma fler gäster där det finns bord, stolar och porslin för 100 personer.

Stämningen på festen var hög där borden utmanade varandra i att sjunga sånger. Det sjöngs i flera stämmor och lät så vackert, inget öga var torrt. **Anders Eriksson** berättade en historia där vi fick veta hur det går till att själva kunna bita sig i eget öra. Det var inte svårt förutsatt att man själv äger resurser och har kunskap.

Efter avslutad surströmmingsfest övergick festandet till pub med dans till **Per-Erik (Pecka Power) Stridsman** där festkommittén hade ordnat en trevlig kväll.

Festkommittén bestående av Chanette Nilimaa, Anna Falck och Therese Halonen

Det är en utmaning för många i byn som hjälper till i förberedelser inför Måttsundsdagen för att få en fungerande fest att räcka en hel dag. **Birgitta Ahlman** som har god erfarenhet av att vara general för evenemanget har återigen gjort ett bra jobb och fått ”hjulen att snurra”.

Det är viktigt för Måttsund att vi har en ”egen dag” under året där vi kan slappna av, träffas och ha trevligt

Revy i Måttsund tar ”time out”

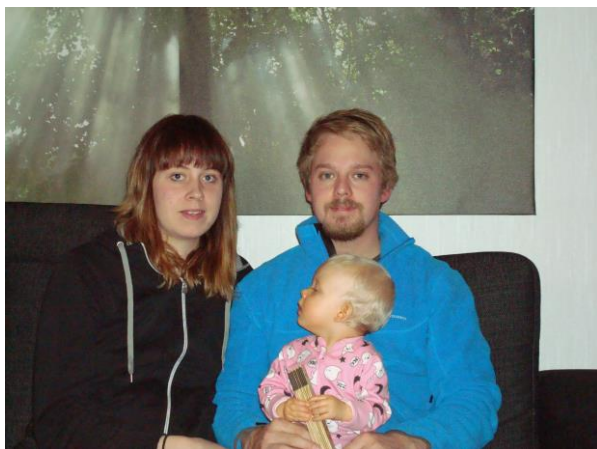
Ett förslag var att skapa en Revy i Måttsund för god gemenskap där intresserade gavs möjlighet att anmäla sitt intresse. Projektet startade med att det var tio, femton personer i varierande ålder som anmälde sig. Gruppen träffades några gånger under våren 2012 där var och en gavs i uppgift att själva ge förslag på innehåll som kan användas i revyn.

Inriktningen var starta upp projektet efter sommaruppehållet med inriktning att skapa en revy i Måttsund 2013. Intresset hade svalnat under sommaruppehållet, kanske beroende på den svala sommaren. Det gjordes två försök till träffar men som endast lockade ett fåtal. För att driva en revy krävs minst tio personer. Det beslutades därför enhälligt att ge projektet ”time out”, d v s göra projektet vilande fram till ett ökat intresse.

Vi tror på en nystart i projektet och tar tacksamt emot kläder eller annan rekvisita som kan användas till teater/ revy. Meddela Anders eller Birgitta om du har intresse att vara med i projektet eller har frågor om revy i Måttsund. Alla är välkomna att vara med!

Anders Eriksson

Nya i byn

Hej! Det är vi som är Rickard, Elenor och Alice.

Vi flyttade in på Måttsunds Byaväg 300 i september och håller på för fullt att fixa i huset och göra om!

Vi kommer båda två från byar utanför Älvsbyn, Elenor från Visträsk och Rickard från Pålsträsk, men vi har bott inne i stan i Luleå i några år nu. Rickard jobbar som byggarbetare åt NCC och Elenor som frisör och make up artist på Look Frisör & Studio. Alice är 10 månader gammal, så nu turas vi om att jobba och vara föräldralediga båda två.

Vi tycker att Måttsund verkar vara en härlig by med massor av trevlig folk så vi är glada att det blev här vi hamnade! God Jul och Gott Nytt År!

ANSLAGSTAVLAN

Att Måttsunds by utsågs vara Årets by i kommunen 2012 har varit mycket hedrande men allt tar ett slut. Efter att nyårsklockorna har ringt in det nya året plockas skyltarna ner och allt blir som vanligt igen.

MÅTTSUND gårdarna och dess människor under fyrahundra år, boken som skrivits av Ingrid Vikström finns att köpa hos Birgitta Ahlman, telefon 34110.

Våffeljärn att låna

Intresseföreningen förfogar över två våffeljärn, att kunna användas över öppen eld vid utflykter. De förvaras hos **Birgitta Ahlman** som sköter om utlåningen.

Medborgarhusföreningen har fått förslag och beslutat att skapa ett bibliotek där man både kan låna och skänka böcker. Om någon har två bokhyllor som är 60- 80 cm breda och inte används.

Meddela Nisse eller Ansgar.

Nyckel, eller 4-siffrig kod till Svedjastugan i Bäckmellanbodarna förvaras/ utlämnas hos Nisse Nordlund, tel. 073-816 4033.

Det upptimrade vindskyddet på Kläppvägen har brunnit ner. Det finns krafter i Måttsund som jobbar för utveckling, det finns också krafter som jobbar för det motsatta. Händelsen inträffade den 26 november och är ett polisärende.

Medborgarhuset, om du vill bli medlem betalar du inträdesavgiften 100 kr och 150 kr i en årlig medlemsavgift, dvs. 250 kr första året. Betalning gör du till **Bankgiro: 5974-9234** eller genom att kontakta kassören **Bo Öström**.

Föreningar och alla boende i Måttsund! Anslagstavlan är till för oss alla, använd den då du vill informera. Kontakta redaktionen!

God Jul och Gott Nytt År

Den fina Jul och Adventsgran som pryder korsningen Måttsundsvägen och Måttsunds Byaväg är i år skänkt av Sven Sundström.

Ett STORT Tack till Sven Sundström och de som har hjälpt till med uppsättning och belysning från Alla boende i Måttsund!

Du som är intresserad av tidigare utgåvor av Måttsundarn, de flesta finns.
De kostar 20 kr per styck. Tala med Nisse.